

JUHÁSZ ANIKÓ

Igen

A gyerek fázik. Játékát növényi szfvóssággal magához húzza, és mint sok, apró részletet, úgy veszi számba ujjain – önmagát. Berendezkedik benne a ház, nagyot csattan tarkóján a reggel, s szájából kizuhan: a holnap. Homok s elszántság borítja be testét, labdája végigpattog a kút ölén, egy gyufaárus átellenben sercint végig testén, s a trafikosnál ujjának bármely lenyomatát – csontmészbe átlökve – készen találja. A gyerek fázik. Játékát növényi szfvóssággal magához húzza, s hurkapálcikáit két marokra fogva tudja, hogy lépni kényszerül. Tovább. Mielőtt odakinn kemény meggyaggá sűrűsödik a táj, s a hozzá legpontosabban igazodó metszet: a kurzívval kiemelt alkony is.

Terra incognita

Ahogy a Tisza számos hasadékan egy arc nézett át hozzánk, s zavart grimaszait parttól partig dobta a víz, úgy egyensúlyozott téglafalain a ház, s mélyének képtelenségén átfeketéllett a forma.

Fesztes utcák, kapukra zártan, mintha a csend (közben) hangot emelne, a kő szemérmes – a tárgyak alaktalan ős-fejedelme ő, ha kell, bronz-ködöt állít mindenhová léttel versengő, nagy fegyelme.

Falak, járdák kiterjedt nyugalmát naponta húzza-vonja, időnként mutatja pirosló kő-belét (mint történelmét) fölszakítja. Hadd folyjon messze, utcahosszat, meggörbült agyvelőkön túlra, sisakkal jár az ember oda, hol a ház piros, piros, akár a torka.